

Naših 45 let

Zbornik ob 45-letnici delovanja folklorne skupine
Osnovne šole Cirkovce

Žiga Peršuh, 7. a, 45 let, flomaster in akvarel

Osnovna šola Cirkovce

Kazalo

Za uspešno prehojeno pot	3
Našim prijateljem ob praznovanju	4
Spomini prve mentorice	5
Spomini na sodelovanje v Turčiji	6
"Godel" sem mladim plesalcem	7
Mladi posvojijo spomenik	9
Folklor danes	10
Zakaj k folklori	13
45-letnica folklore	15
Kje so tiste rož'ce moje	17

Za uspešno prehojeno pot

Ples nas spremlja od rojstva do smrti; spremljal je prve ljudi na svetu in se ohranil vse do današnjih dni. Nič ne kaže, da to ne bi držalo tudi v naslednjih letih. Koliko zadovoljstva in sreče se prikraje na obraz očeta ali matere, ko prvič zagleda svojega otroka, ki se skuša nerodno zibati v ritmu glasbe in pri tem uživa. Ljudje, ki jih ples spremlja vse življenje, so srečni ljudje. Verjetno se na Osnovni šoli Cirkovce premalo zavedamo, da bi tudi mi morali biti srečni, saj nas ples spremlja že petinštirideset let. V začetku je to pomenilo ohranjati plese, šege in navade, dandanes pa vemo, da je treba v to vključiti tudi kostumsko podobo. Vedno bolj se namreč uveljavlja celostna obravnava folklorne dediščine, ki v tem smislu pomeni ohranjanje naše bogate kulturne dediščine.

Trenutno na OŠ Cirkovce aktivno delujejo tri skupine folklornikov, to so skupina v vrtcu ter mlajša in starejša skupina na osnovni šoli. Zato lahko ponosno in neskromno rečem, da naši otroci in učenci v dobri družbi in prijetnem vzdušju skrbno ohranjajo našo dediščino in jo nesebično predstavljajo ostalim učencem in širši družbi. Spletanje vezi v plesnih skupinah je pomemben element kakovosti življenja vsakega posameznika, ki ga spremlja vse življenje. S tem budimo in ohranjamo narodno zavest ter pripadnost.

Tako kot vsako življenje je tudi življenje Otroške folklorne skupine Osnovne šole Cirkovce prepleteno s smehom in solzami, z vzponi in padci, o čemer si lahko več preberete v pričujoči publikaciji.

Ivanka Korez, ravnateljica

Našim prijateljem ob praznovanju

Otroško folklorno skupino na OŠ Cirkovce poznam vse od njenih začetkov. Spomnim se tudi še gospe Slave Knafelc, ki je v začetnih letih vodila skupino in se z njo predstavljala na več prireditvah, tudi izven domačega kraja, saj je v tistem času delovalo le malo otroških folklornih skupin. V nekem obdobju sem sama prijateljevala z nekaterimi člani odrasle skupine. Značilnost otroške skupine je bila, da so člani delovali kot pomanjšani odrasli plesalci v smislu programa in oblačilnega videza, kar jim nikakor ni bilo zameriti, saj v tem obdobju ni bilo na voljo strokovnih nasvetov in izobraževanj, še predvsem za delo z otroškimi folklornimi skupinami. Po letu 1985 je skupino prevzela gospa Marija Jurtela, ki je v začetku nadaljevala z delom svoje predhodnice.

Po letu 1980 so se v Sloveniji začeli organizirati seminarji za vodje folklornih skupin na občinskih in regijskih ravneh. Na osnovi polemike, ki je o delu in programih otroških folklornih skupin potekala v reviji Folklorist, so se seminarji odvijali tudi za pomoč pri delu z otroškimi folklornimi skupinami. Vodje skupin so seznanjali s plesi, primernimi starostni stopnji otrok – plesalcev in kako je treba v program vključevati otroške igre, izštevance, posmehljivke ter odlomke šeg, v katerih so sodelovali otroci. Teh oblik izobraževanja se je udeleževala tudi vodja skupine in pogumno vnašala nova spoznanja v delo skupine. V programu, besedi, drži in koraku je skupina izžarevala značilni cirkovski stil. Leta 2001 je vodja ob sodelovanju z dr. Marijo Makarovič dala izdelati praznične obleke za mlade folklornike, pozneje pa še preprostejša oblačila za najmlajše plesalce. Ob sprotne posvetovanju in oblačilno primerno starostni stopnji otrok je skrbno pripravljala vsakoletne programe, s katerimi je večkrat dosegla državno raven. Leta 2010 je gospa Marija Jurtela vodenje skupine odložila.

Za delo s skupino sta prijeli mlajši kolegici na šoli, zato ob 45-letnici delovanja šolske folklorne skupine na cirkovski šoli ni bojazni, da bi folklorna dejavnost zamrla.

Nežka Lubej

Spomini prve mentorice

Bilo je šolsko leto 1968/69, ko sem nastopila delovno mesto razredne učiteljice v Osnovni šoli Cirkovce. Ker mi je iz otroštva, ko sem obiskovala prvi razred, ostalo v spominu nastopanje v takratni »folklorni« točki, sem tudi sama želela navdušiti otroke za ples. Prvih korakov smo se učili kar ob otroških pesmih, ki smo jih prepevali pri glasbenem pouku.

Prišel je tudi čas, ko smo svoja znanja lahko pokazali staršem. A sledila je kritika gospoda Antona Brgleza, da smo na Štajerskem in k temu spadajo štajerske noše – jaz pa sem otroke opremila s približkom Gorenjske.

Ker sem imela naslednje leto v razredu Zvonka Brgleza in Danico Kmetec, ki sta že sodelovala kot podmladek v folklorni skupini Vinko Korže, sva se z gospodom Brglezom dogovorila, da bom skušala zbrati še nekaj parov in prevzeti skrb za otroško skupino.

Z obiski vaj odrasle skupine sem delno osvojila nekaj plesov, zato mi je gospod Brglez predstavil mentorja (gospoda Antona Medveda iz Mihovc), ki je občasno prihajal na naše vaje.

Ko smo pripravili splet plesov (šotiš, poskakača, šošarska in šamarjanka), smo se uniformirali in registrirali kot Folklorna skupina Osnovne šole Cirkovce. V skupini je bilo osem parov, naš harmonikar pa je bil Miran Kovačič.

Mnogi nastopi so bili v okviru občinskih srečanj in gostovanj. V času do leta 1973 se najbolj spomnim nastopov v Preddvoru, Velenju in na Smotrih folklore v Zagrebu.

Zaradi odhoda na drugo delovno mesto je moje delo nadaljevala gospa Slava Knafelc.

Slavica Hecl

Spomini na sodelovanje v Turčiji

Prosvetno društvo Cirkovce je preko Zveze kulturnih organizacij Slovenije doseglo, da je Jugoslavijo na Children's Festival leta 1985 v Ankari in Istanbulu zastopala Otroška folklorna skupina Osnovne šole Cirkovce. Udeležbo je v velikem delu sponzoriral takratni Zlatorog Maribor ob sodelovanju z osnovno šolo kot glavnim organizatorjem. Dravske elektrarne Maribor so omogočile avtobusni prevoz do in iz Beograda, od koder je potekal letalski polet preko Carigrada do Ankare in nazaj. Poleg ravnatelja, učiteljice Terezije Munda in predstavnice Zveze prijateljev mladine Slovenije sem pri gostovanju vse od začetka organizacije (finance, prijave, dogovori s starši) sodeloval kot prevajalec za skupino na festivalu 23. april Children's Festival, ki je potekal v času, ko imajo državni praznik.

Ko gledam slike iz albuma, se najprej spomnim, da smo v Carigrad prispeli ponoči. Ob prestopanju iz letala smo opazili zastraženo in dobro varovano območje, kar je padlo v oči. Po prihodu v Ankaro smo bili v osnovni šoli Canzaya, naši gostiteljici, deležni prisrčnega sprejema njihove skupine in staršev njihovih otrok. Vsakega posebej so preko ozvočenja predstavili po parih (naš par in njihov, ki je našega sprejel). Kot vodič sem prevajal njihove priimke in naše, npr. Peter Medved (angl. Bear). Program je terjal veliko napora za vse, zame posebno nočne priprave za naslednji dan. Zaradi malo počitka smo tudi shujšali.

Kot posebnosti se najbolj spominjam radijskega snemanja in intervjujev otrok, tonskega snemanja za nastop v veliki športni dvorani in usklajevanje časa za sprejem pri ambasadorjih, ki so bili zbrani v hotelu na večerji. Končno usklajevanje (prisotna sva bila z muzikantom naše skupine) je trajalo do tretje ure zjutraj. Naporna je bila dobro obiskana ulična povorka na vročem soncu. Ganljiva je bila posaditev dreves v spominskem parku, obisk mavzoleja Atatürka, sprejem pri predsedniku države in predsedniku turške vlade. Zahtevali so točen protokol, pa tudi spominsko obdarovanje je bilo nekaj posebnega. Nastop v spominskem parku elitnega dela Cankaye, kjer so veleposlaništva, je navdušil. Skupno dodatno kolo po programu na željo občinstva s pesmijo Od Vardara pa do Triglava nam ni uspelo najbolje. Slovo

od Ankare je bilo težko, s solzami ganjenosti zaradi pristrčnega prijateljstva med nami v dneh bivanja pri iskrenih ljudeh. Posebnost je bila celodnevna vožnja iz Ankare v Carigrad z muzejskim vlakom Atatürk. Štiridnevno bivanje in povorka v Carigradu je bilo z ogledi znamenitosti res nekaj posebnega, z novimi prijatelji ob Bosporju, ki je takrat še imel evropski navdih.

Ob današnjem pogledu na odre in ulice, kjer so otroci nastopali, si mislim, zakaj danes v spominskem parku Cankaya in glavne ulice Ankare, kjer je bila povorka otrok iz več kot dvajsetih držav, umirajo popolnoma nedolžni ljudje.

Lojze Draškovič

Razstava po prihodu iz Ankare leta 1994

"Godel" sem mladim plesalcem

Z otroško folklorno skupino OŠ Cirkovce sem začel sodelovati pred 18 leti, ko me je takratni ravnatelj, gospod Bogomir Jurtela, prosil, da bi skupini pomagal kot harmonikar. Na prošnjo sem se z veseljem odzval, kljub temu da sem redno igral že pri okoliških odraslih in otroških skupinah, ki so delovale v okviru raznih društev. Moram priznati, da za OFS Cirkovce do takrat še nisem slišal, oz. je nisem opazil. Imeti folklorno skupino znotraj osnovne šole se mi je zdelo precej nenavadno. Ko smo vendarle začeli sodelovati, pa smo s

folkloristi in takratno mentorico, s katero sva se zelo dobro ujela in konstruktivno sodelovala, postali nepremagljiv tim. Na folklornih revijah smo dosegali kakovost državnega nivoja in uspešno nastopali tako pred domačo publiko kot drugje po Evropi.

Mladim folklornikom in mentorjem želim, da tradicijo predhodnikov uspešno nadaljujejo in da v kraju, kjer se vse to dogaja, folklorni ples in veselje nikoli ne zamreta.

Ivan Kojc

Pred nastopom v Rogaški Slatini 2003

Mladi posvojijo spomenik

V šolskem letu 2003 se je naša šola vključila v Unesco projekt Mladi posvojijo spomenik. Odločili smo se, da bomo posvojili folkloro, ki je za naše učence in kraj najbolj prepoznavna.

Ker na šoli že vrsto let uspešno deluje otroška folklorna skupina, letos praznujemo že 45-letnico, so se učenci z veseljem vključili v projekt.

Navdušili smo jih za raziskovanje kulturne preteklosti domačega kraja. Spoznali so, da folklor niso samo plesi, ampak tudi domači običaji, šege in navade.

O našem posvojenem spomeniku – folklori smo poročali na zaključku Unesco projekta v Piranu. Leta 2013 je Unesco ASP mreža Slovenije izdala knjigo z naslovom Dediščina v rokah mladih – mladi posvojijo spomenik. V njej je v sliki in besedi predstavljena tudi naša folkloro.

Učenci šolske folklorne skupine so večkrat nastopili na Unesco srečanjih po Sloveniji. Leta 2009 so se predstavili afriškim Unesco koordinatorjem in direktorici slovenskega urada za Unesco, ki so nas obiskali v šoli. Letos so se predstavili na kulturnem bazarju v Ljubljani, kjer so obiskovalce učili plesati cirkovške plesne.

Liljana Brglez

Folkloristi so se predstavili afriškim Unesco koordinatorjem

Folklor danes

Folklor s svojimi dejavnostmi, kot so igra, ljudsko petje in ples, ohranja slovensko ljudsko izročilo. Je pa poleg petja in plesa še mnogo drugega. So vaje in učenje novih plesnih korakov, je razvedrilo in sprostitvev, kjer se skupina hitro poveže. Tako nastane velika "družina", ki ima pred seboj eno samo misel, kako se čim bolje predstaviti in ponašati naprej ljudsko izročilo, ki obstaja že stoletja.

V vrtcu Cirkovce že enajsto leto deluje otroška folklorna skupina. Obiskujejo jo otroci, stari od pet do šest let, kjer spoznavajo in se igrajo razne igre, ki so se jih igrali nekoč naši dedki in babice. Ker se otroci radi izražajo tako pevsko in z gibi, to tudi spodbujamo in se ob igri in petju učimo tudi preprostih plesov, ki jih otroci te starosti zmorejo. Da bi še naprej plesali in se igrali, tudi ko pridejo v šolo, smo ustanovili skupino v 1. VIO, prav tako pod mojim vodstvom. Ta skupina deluje sedaj že tretje leto. Obiskujejo jo otroci prvega, drugega in tretjega razreda. Oboji so veseli, kadar jih povabijo, da lahko pokažejo delček tega, kar znajo. Tako vrtčevski otroci in mlajši šolarji, se bodo z največjim veseljem predstavili tudi na praznovanju 45-letnice delovanja šolske folklorne skupine, saj navsezadnje so prav oni njihov prvi podmladek.

Monika Šešo

Vijemo kačo

Že kot majhna deklica sem oboževala ples, zato sem ob glasbi velikokrat poplesavala. Zaradi ljubezni do plesa sem se v šoli vključila v folklorno skupino. S folklornimi koraki sem se prvič srečala že v drugem razredu in sem se z njimi soočala vse do zaključka osmega razreda. Kot nagrado za dobro delo smo dobili tudi možnost gostovanja na Hrvaškem (Varaždin), v Avstriji (Salzburg) in na jugu Italije (Kalabrija). Tako sem preko ljudskega izročila spoznavala druge kulture, običaje ter pridobivala nova prijateljstva.

V času pripravništva na OŠ Cirkovce sem prevzela odgovorno delo vodje folklorne skupine. Kljub zagnanosti in veselju do dela z mladimi folklorniki sem se zavedala, da mi primanjkuje izkušenj poučevanja le-teh, zato sem zraven krajših strokovnih izobraževanj opravila tudi letni seminar in tako postala strokovna vodja otroških folklornih skupin. S tem se je moja zagnanost do dela še stopnjevala, posledično pa so folklorniki vedno bolj uživali na samih vajah. Vedno sem želela šolo predstaviti v najboljši luči, zato sem skrbno "shranjevala" napotke vseh, ki so mi karkoli svetovali v povezavi z ljudskim izročilom. Ponosna sem, da sem v štirih letih mentorstva trikrat dosegla regijski nivo. Zahvala gre predvsem folklornikom, muzikantu Eneju in njihovim staršem za potrpežljivost in vztrajnost.

Sproščenost med nastopom leta 2015

Želim in upam, da bodo mladi folklorniki še naprej z veseljem obiskovali folklorne vaje ter uspešno zastopali OŠ Cirkovce. Tako bodo starejši gledalci podoživljali lepe otroške trenutke. Mlajše generacije pa bodo izročilo spoznale

tako, da ga bodo z veseljem sprejele in ga prenašale prihodnjim generacijam, saj je danes način življenja otrok drugačen.

Metka Kaiser

Folklorna dejavnost je v "naši fari" zelo prepoznavna. V vseh krajih in generacijah se najde mnogo ljudi, ki imajo nanjo še posebej lepe spomine.

Mnogi smo začeli svoje prve folklorne korake že kot šolarji v folklorni skupini OŠ Cirkovce. Sama sem začela plesati v času, ko je folklor v osnovni šoli stopila iz starih okvirjev. Odrske postavitve niso bile več navadne plesne točke, ampak vedno zanimivi prikazi otroških iger, dela ljudi in ljudskih običajev, v povezavi z ljudskimi plesi in petjem. Svojo folklorno pot sem nadaljevala v FS Vinko Korže in nastopala na številnih odrih doma in zunaj meja naše Slovenije. Ves čas sem se udeleževala številnih seminarjev in folklornih taborov. V letu 2011 sem pridobila naziv "strokovna vodja otroških folklornih skupin".

Kot mentorica folklorne skupine sem se prvič poskusila v šolskem letu 2008/2009, še kot študentka. Ponovno sem se na šolo vrnila v lanskem šolskem letu, ko sem začasno prevzela folklorno skupino, ki je delovala pod mentorstvom Metke Kaiser.

Folklor deluje na šoli kot interesna dejavnost. Z učenci se družimo ob ljudskih igrah in pridno vadimo plese ter odrske postavitve za nastope. V preteklem šolskem letu smo bili zelo ponosni, da se nam je uspelo uvrstiti na regijsko srečanje otroških folklornih skupin. Predstavili smo se s spletom V šoli je šiba pela. Odrsko postavitev s šolsko tematiko smo pripravili zaradi praznovanja 230-letnice šolstva v Cirkovcah. Predstavili smo se tudi na večeru generacij ob 85-letnici delovanja FS Vinko Korže. V tem šolskem letu smo hitro zavihali rokave in začeli s pripravami na "našo" obletnico, tj. 45-letnico folklorne skupine na šoli. Na frajtonarici nas od septembra spremlja Žiga Kokol, učenec 6. razreda.

Želim in trudim se, da bi folklorna dejavnost na naši šoli živela še naprej. Otroke povezuje v ustvarjalni igri, ki je v otroštvu zelo pomembna za njihov

razvoj. Ob tem pa nas nenehno spominja na "dobre stare čase", da ne tonejo v pozabo.

Milada Skuber

Igra na travi

Zakaj k folklori

Vsako šolsko leto predstavlja za folklornike in vodjo skupine nov začetek. Po potrebi sprejemamo nove člane in veseli smo, da je tudi zanimanje za folkloro pri starejših učencih dovolj veliko.

V prazničnem, 45. letu delovanja, so člani skupine naslednji: Karin Medved, Lana Pirc, Lana Erhatic, Miha Dolenc, Žiga Kokol, Nika Marčič, Sanja Kmetec, Jasna Lah, Nuša Korez, Špela Lah, Ajda Marin, Klara Lešnik, Nejc Dikavčič, Lucija Žitnik, Lara Klasinc, Jaka Valentan, Niko Sagadin, Sara Hrovat.

Nekaj trenutnih članov odgovarja, zakaj k folklori.

Pri folklori se veliko naučim, zelo rad plešem z dekleti in ker je tu dobra "muzika".

Miha Dolenc

Spoznavamo oz. obujamo stare šege, navade, ples, igre in se ob tem zabavamo.

Klara Lešnik

Rada plešem in spoštujem kulturno dediščino. Pri folklori se igramo različne ljudske igre, ki so mi zelo všeč. Še posebej rada hodim k folklori, ker rada nastopam.

Nuša Korez

Zelo se zabavamo, igramo in se veliko šalimo.

Nejc Dikavčič

Ostali folklorniki pravijo, da jim je folklor pri srcu zaradi plesa, iger in druženja.

Letošnja mlajša šolska skupina prvič v kostumih

45-letnica folklore

Leto 2016 je za folklorno skupino Osnovne šole Cirkovce jubilejno, saj praznujemo 45-letnico delovanja. Začetki folklore na naši šoli segajo že v leto 1971. Takrat sta namreč Anton Brglez, vodja FS Vinko Korže Cirkovce, in Alojz Knafelc, takratni ravnatelj na šoli, ustanovila folklorno skupino na šoli kot podmladek odrasle, že uveljavljene skupine. Bila je ena prvih otroških folklornih skupin v Sloveniji. Prva mentorica je bila učiteljica Slavica Hecl. Po njenem odhodu s šole je vodstvo prevzela učiteljica Slava Knafelc. Folklorniki so večinoma plesali cirkovške plesse. Veliko so nastopali doma in tudi v tujini. Oblečeni so bili v obleke, narejene po zgledu oblačil odrasle skupine.

Ko se je gospa Slava upokojila, sem vodstvo skupine leta 1985 prevzela kot mlada učiteljica. Plesom so se na odru pridružili tudi običaji, igre, pesmi, kratka prikaz življenja otrok nekoč.

Ker so bile obleke po dolgoletni uporabi že precej obrabljene, sem si kot vodja ob 30-letnici delovanja zadala težko nalogo - plesalce in plesalke obleči v nova oblačila, narejena po raziskavi otroških oblačil. Za pomoč sem poprosila raziskovalko, dr. Marijo Makarovič. Obiskali sva starejši krajanki Terezijo Napast in Marijo Medved. Pomagali smo si tudi s starimi fotografijami. Podatke smo lahko dobili za prvo polovico 20. stoletja. Taki so hodili otroci oblečeni v šolo in k maši. Nobeno oblačilo ni enako drugemu. Naredili smo oblačila, ki jih folklorniki s ponosom nosijo.

V vseh 45 letih delovanja smo sodelovali na mnogih prireditvah v šoli, kraju, občini, na revijah in drugih nastopih doma in v tujini. Dvakrat smo nastopili na mednarodnem otroškem festivalu v Ankari v Turčiji, pa tudi na festivalih na skrajnem jugu Italije, v Salzburgu v Avstriji, v Skopju v Makedoniji, v Zagrebu, Varaždinu, Kutini in Jelenju na Hrvaškem in Festivalu Lent na otroškem Folkartu.

Skupina se je v mnogih letih po ocenjevanjih na območnem in medobmočnem srečanju večkrat uvrstila na državno srečanje otroških folklornih skupin, kar pomeni, da je med najboljšimi in zelo prepoznavnimi folklornimi skupinami v Sloveniji.

Leta 2010 sem vodenje skupine prepustila nekdanji članici skupine, sedaj pa sodelavki Metki Kaiser, ki uspešno dela s folklorniki naprej. Zadnje leto pa je vodja prav tako naša bivša plesalka Milada Skuber. Obe imata opravljen tudi seminar za vodenje otroških folklornih skupin in sta pri delu zelo zagnani in ustvarjalni.

Folklorniki poustvarjajo naše otroško ljudsko izročilo in s tem ohranjajo našo kulturo in tradicijo. Med otroki tako kljub računalniški dobi zaslišimo petje pesmic, zanimivo postane igranje preprostih igrice, ob katerih se otroci sproščajo; sliši se narečje. Ob ustvarjalni igri, ki je nujno potrebna za zdrav razvoj otrok, se na prijeten in spontan način učijo tudi pravil, ki jih še kako potrebujejo v življenju.

Najpomembnejše za njih bo letos prireditev ob 45-letnici delovanja, kjer se bodo predstavile vse folklorne skupine na šoli in v vrtcu Cirkovce, v goste bodo pa povabili tudi skupino Spominčice iz Rogaške Slatine in Prežihovce iz Maribora.

Skoraj pol stoletja prinese veliko nepozabnih dogodkov, ki se za vedno zapišejo v spomine. Aprila letos, v zborniku Cirkovške poti, izdanem ob 230-letnici šolstva, ste že lahko prebrali odlomke iz spominov, ki so jih zapisali nekdanji člani otroške folklorne skupine. Tokrat vam ponujamo v branje celotne zapise. Iskrena hvala vsem, ki ste zapisali svoja nepozabna doživetja, in nam jih ponujate v branje. Istočasno pa se zahvaljujem vsem nekdanjim folklornikom, ki ste na slovesnosti NAŠIH 45 LET "KJE SO TISTE ROŽ'CE MOJE" 7. oktobra 2016 bili pripravljeni po toliko letih zopet stopiti na oder in odpeti nekaj pesmi, ki smo jih peli na mnogih odrih, saj ste s tem zelo popestrili naš program.

Marija Jurtela

Kje so tiste rož'ce moje¹

Moji spomini segajo v leto 1972, ko sem se priključila otroški folklorni skupini, in je skupina delovala že več kot eno leto. Sošolci in sošolke so povedali, kje vse so nastopali in to mi je bilo zelo zanimivo. Slišala sem za Vinico in Zagreb in meni se je zdelo skoraj nemogoče, da so moji sošolci tako daleč od doma plesali naše plese. V mojih očeh so zablesteli in tudi sama sem želela biti del tega.

Moja prva učiteljica je bila Slavica, nato pa učiteljica Slava. Vadili smo v veliki učilnici spodaj in vedno smo morali pripraviti in za sabo pospraviti razred, saj v teh letih telovadnice na šoli še nismo imeli. Na vajah sta nam pomagala Anica Tominc, danes Gajser, in Anton Medved iz Mihovc, danes iz Cirkovc. Imeli pa smo vaje tudi v stari dvorani pri cerkvi. Tam nas je učil "avtoriteta" g. Brglez. Spomnim se ene izmed prvih vaj z njim, ko so ostali že znali veliko plesov, ker so plesali že kako leto, jaz pa še ne. Gospod me je gledal, ker mi še ni šlo, in mi je kazal, kakšni so koraki. Vprašal me je, če sem že bila kdaj na vajah in sem rekla, da ja, ker sem se bala, da bi me nagnal domov. Potem sem plese hitro osvojila.

V tem obdobju smo šli nastopat v Preddvor pri Kranju. Spali smo pri družinah. Drugo jutro smo se med drugim pogovarjali tudi, kje in kako je kdo spal in kaj smo jedli. Včasih sovaščanka, še danes pa prijateljica, Marija Vek, je k hrenovki jedla solato, jaz pa gorčico (hrenovka je bila takrat najbolj zaželena otroška dobrot). Plesala sem s Kušarjevim Jožekom. On je znal odlično "juckati" in sva bila zato prepoznaven par. V spominu mi je ostal tudi nastop v Domžalah, kjer smo vsak za spomin dobili majhen slamnat klobuček.

Takorekoč vsako leto smo sodelovali s Ploharji na ptujskem kurentovanju, verjetno tudi zaradi tega, ker je bil še prostor na avtobusu in nas je g. Brglez vzel s sabo. Prav tako tradicionalno je bilo naše "romanje", spet z odraslo skupino Vinko Korže, v Ljubljano, kjer se je takrat vsako leto odvijala kmečka ohcet. Tam so se v narodnih nošah poročali pari iz različnih evropskih držav. Vožnja se mi je zdela zelo dolga in na poti se je dogajalo marsikaj. Mlajši smo

¹ Naslov ljudske pesmi in spleta

na skrivaj opazovali, katera katerega rada vidi in obratno, ker so se spletale tudi ljubezni. Največ so starejši plesalci med potjo peli. Počasi smo se pesmi ob poslušanju tudi naučili in zapeli z njimi. Tako vožnjo s petjem sem imela zelo rada in sem komaj čakala, da se zvečer vračamo domov, ker se je vsakič pelo. Ko sem se zaposlila na šoli, mi je učiteljica Slava povedala, kako me je bilo strah iti domov, ko je bila že tema in nas je avtobus odlagal po vaseh. Tega pa se nisem spomnila, se pravi, da so mi ostali prijetnejši spomini.

Marija Jurtela, 55 let

V nekaterih družinah se je ples prenašal iz roda v rod. Tako je bilo tudi v družini mojega, zdaj že pokojnega, očeta Vinka Kaiserja. Bil je član ustanovne folklorne skupine v Cirkovcah, ki jo je leta 1936 ustanovil in vodil domačin in gostilničar Vinko Korže.

Njegovo plesno pot sta kasneje nadaljevala sin Miran in hči Dragica. Oba sta med soplesalci našla svoja življenjska sopotnika. Hči Dragica in njen mož Polde sta začela plesati že v prvem oz. drugem razredu, takoj ko se je na šoli ustanovila folklorna skupina, in nadaljevala skoraj do poroke. Po njunih stopinjah pa sta šla tudi njuna sinova Gregor in Aljaž Medved. Najprej sta zaplesala pri otroški, nato pa pri odrasli folklorni skupini.

Poleg folklore smo vsi še naprej zelo povezani s kulturnim udejstvovanjem v Cirkovcah in to prenašamo, kot že naš oče, na naše najmlajše.

Dragica in Polde Medved (54 let)

Moji folklorni začetki so bili plesni, saj sem v 1. razredu plesal. V 2. razredu pa sem že igral klavirsko harmoniko in spremljal plesalce. Prvih prijemov na instrumentu me je učila mama, nato pa še učitelj slovenščine Roman Premzl. V 5. razredu sem se že učil frajtonarico in začel spremljati odraslo folklorno skupino, ker niso imeli muzikanta, in to igranje je trajalo potem dvajset let.

Iz mladih let so mi ostali najbolj v spominu nastopi na mnogih kmečkih ohceti v Ljubljani, kjer so nastopali odrasli in mlajši plesalci, in nastopi na kurentovanjih, kjer so sodelovali v povorki otroci in odrasli. Ker je bilo otroških

skupin v Sloveniji malo, so potekale revije skupaj in tudi igral sem obojim.

Peter Krajnc, 52 let

Na reviji leta 1973

Učiteljica Slava Knafelc me je k folklornemu krožku povabila, ko sem bila še v mali šoli. Izbrala mi je simpatičnega plesalca Igorja Laha. Znal me je urno in lahkotno zavrteti, tako da je bilo plesati res užitek.

Takrat je že nekaj časa plesal moj brat Matjaž s soplesalko Darjo Brglez. Bila sta najstarejši par med nami. Vendar leta nazaj - ob njunih prvih folklornih korakih - sta prav onadva ljubko izstopala od svojih soplesalcev, saj sta bila najmlajša. Naša mentorica nas je znala spodbujati, da smo z veseljem pridno vadili in nastopali. Plesali smo plese, ki so bili zapisani v Cirkovcah. Program smo običajno zaključili s plesom z metlo, ko se plesni pari ob udarcu z metlo ob tla, zamenjajo. Ob koncu plesa sem večkrat po dogovoru ostala brez plesalca, zato sem se zasukala z metlo in vse plesalce "jezno" pometla s prizorišča, kar je bilo za gledalce zabavno.

Leta 1985 smo nastopili na mednarodnem festivalu v glavnem mestu Turčije, v Ankari. Spremljali so nas ravnatelj Bogomir Jurtela, učiteljica Terezija Munda, Alojz Draškovič v vlogi prevajalca in muzikant Miran Kovačič. Tam smo ostali deset dni in imeli več nastopov. Stanovali smo pri družinah. Prisrčno so nas sprejeli in lepo gostili, tako da smo ob slovesu jokali. Z nekaterimi smo ohranili stike več let. Bili smo tudi pri predsedniku države. Vsi udeleženci

mednarodnega festivala smo se z vlakom odpeljali v Istanbul, kjer smo se sproščeno družili in spoznavali njihove znamenitosti.

Čeprav je največ spominov z leti zbledelo, so ostali nekateri trenutki iz časov, ko sem plesala pri folklori, nepozabni.

Milanka Munda, 43 let

Skupina z vodjo Slavo Knafelc in ravnateljem Bogomirjem Jurtelo leta 1984

Od prvega razreda osnovne šole sem bila članica otroške folklorne skupine. Plesali smo na prireditvah, revijah po različnih krajih Slovenije. A pri svojih devetih letih sem doživela nekaj tako vznemirljivega, da je ostalo zanimanje do danes.

Kot najmlajša predstavnica sem se pridružila izbranim plesalcem, da zastopamo tedanjo Jugoslavijo na svetovnem srečanju otroških plesnih skupin v Ankari, glavnem mestu Turčije. Niti se ne spomnim dobro, kako so potekale priprave.

Spomnim se pričakovanja, pomešanega s kančkom strahu, ko so me dodelili za dva tedna turški družini. Bilo je proti večeru, ko je poklicala ena izmed učiteljic iz naše skupine in me povprašala, ali sem dobro. Tedaj sem imela kepo v grlu in najraje bi se zjokala. A bila sem dobro. Družina je imela hčer podobnih let

kot tedaj jaz. Ece Lakse je bilo njeno ime. Nikoli ga ne bom pozabila, saj sva si dopisovali še vrsto let. Naš jezik je bila govorica telesa, rok in srca. Čez dan smo plesali po ulicah Ankare, se srečevali v parkih, spremljale so nas družine, družili smo se, verjetno tisoč in več plesalcev na kupu.

Osrednja prireditev, kjer smo se predstavile vse skupine, je bila v veliki dvorani. In meni, kot najmlajši predstavnici, je bila dodeljena predstavitev države, iz katere prihajamo. Imela sem neskončno tremo. Tako ogromno število ljudi, govoriti v mikrofona in to ime, ki se mi je tedaj zdelo najtežje in najdaljše na svetu: Socialistična federativna republika Jugoslavija. Trema je naredila svoje in Jugoslavijo sem predstavila zelo vizionarsko: Socialistična republika Jugoslavija. Federativne v mojih uvidih ni bilo več. Ostal pa je občutek sramu, ki se ga nisem rešila še dolgo. No, na nekoga sem očitno naredila vtis, saj me je sprejel sam predsednik Turčije in znašla sem se v njegovem objemu na naslovnica turških časopisov.

Po zelo težkem slovesu in obljubah, da si pišemo in ohranjamo stike, smo se iz Ankare napotili še v Istanbul. Prihod domov je bil za starše velika odrešitev. A na njihovo presenečenje sem planila v jok in izjavila, da želim nazaj.

Maja Lamberger Khatib, 41 let

S folklorno dejavnostjo sem se srečala že v otroštvu. 20 let sem plesala v otroški in odrasli folklorni skupini Vinko Korže iz Cirkovc. Prihajam iz družine, kjer nam ljudsko izročilo ni tuje. V naši družini in v sorodstvu nasploh je ljudska pesem "doma". Teh korenin ni mogoče pretrgati in še kako drži, da se ljudsko izročilo prenaša iz roda v rod.

Ko sem začela obiskovati 1. razred, je folkloro poučevala čudovita učiteljica Slava Knafelc. Otroci smo bili zelo ponosni, da smo del folklorne skupine. Zelo radi smo nastopali in se preoblekli v folklorne kostume. Plesali smo s fanti in zelo dobro se spomnim, da nam je bilo včasih malo nerodno. Nismo bili tako pogumni, kot so otroci danes.

V mojem otroštvu smo plesali ljudske plese in jih nismo prilagajali starostni stopnji otrok, tako kot to počnemo danes. Plesali smo kot odrasli in odrska

postavitev je bila sestavljena iz plesov.

Nikoli si nisem mislila, da bom ljudsko izročilo prenašala na mlajše generacije. Občudovala sem otroško folklorno skupino iz Cirkovc, ki jo je več let vodila učiteljica Marija. Imela je čudovite ideje in zagotovo bodo njene postavitve živele še naprej. V letošnjem letu smo z OFS Spominčice obudili cirkovski splet z naslovom Lušno je na svet.

Pred enajstimi leti sem se zaposlila na VIZ II. OŠ v Rogaški Slatini, kjer sem ustanovila otroško folklorno skupino Spominčice. Imela sem veselje do ljudskega izročila in takrat sem mislila, da imam dovolj znanja o prenašanju izročila na otroke, vendar sem se pošteno zmotila. Veliko izobraževanj in znanja je potrebnega za kvalitetno delo v folklorni skupini.

Ves trud pa je poplačan, ko vidiš otroke, kako žarijo na odru in so ponosni, da so del folklorne skupine. V veliko veselje mi je, da lahko pri folklorni dejavnosti odkrivam različne talente in jih spodbujam pri njihovih močnih področjih.

Če znamo otroke motivirati, je lahko ljudsko izročilo še kako zabavno in otroci ga imajo resnično radi, saj vključuje že skoraj pozabljene igre nekoč, rajalne igre, ljudske ples in otroci na vajah neizmerno uživajo. Otroci zelo radi pojejo ljudske pesmi, kjer se srečujejo z lepoto ljudskega večglasja.

Mojca Kmetec, 38 let

Prve plesne korake sem naredil pri petih letih in takoj, ko sem prišel v takrat še malo šolo, sem začel hoditi k folklornemu krožku kot najmlajši član. V celotni zgodovini folklore smo preplesali domala celo Slovenijo po dolgem in počez. Seveda pa smo nastopali tudi izven naših meja, največkrat v sosednji Avstriji.

Najodmevnejši nastop moje generacije je bil nastop v Turčiji, kjer je bilo srečanje folklornih skupin celotnega sveta in mi smo med skoraj petdesetimi državami zastopali Slovenijo. Priprave na odhod v Turčijo sem si zapomnil po tem, da sem si moral ostriči dolge lase, če sem hotel iti zraven. Seveda je bila to dogodivščina, saj sem prvič letel z letalom do Istanbula in nato do Ankare, kjer smo preživeli čudovitih dvanajst dni. Živelimo pri družinah tamkajšnjih

otrok. Najbolj so nas bolele roke zaradi sporazumevanja - mi smo prihajali iz okolja, kjer smo se učili nemški jezik, otroci v Turčiji pa so govorili neke vrste angleščino. Družina, pri kateri sem živel, je imela dva otroke, stara sedem in deset let, mama je bila učiteljica angleščine, oče pa je delal na ministrstvu za finance, pa vendarle se jim je zdelo najbolj čudno to, da sem se vsak večer stuširal in jih prosil, če mi lahko operejo folklorno srajco.

Kot predstavnik naše folklorne skupine sem se srečal s takratnim predsednikom Turčije in v spomin dobil pisalo s pozlačeno gravuro njegovega imena. Zraven nastopov smo spoznali tudi bivalne, kulturne in druge življenjske navade Turkov, saj smo ves čas bili z otroki gostitelji. Vseh devet folklornih let sem užival in če bi v osmem razredu nadaljevali s plesi, bi še verjetno naprej plesal, a smo se zaradi mlajših članov več igrali. Ker sem bil za to že "prestar", sem končal folklorno pot.

Mislim, da je folklor ena izmed oblik, kako lahko kakovostno in aktivno preživiš prosti čas, imaš možnost spoznavanja novih ljudi in krajev, hkrati pa gre za ohranjanje kulturne dediščine in prenos tradicije na mlajše rodove.

Samo Gajser, 35 let

Igramo se v Cirkovcah leta 2000

Na pragu najstniških let, okoli leta '95, ko večina osnovnošolk nikoli ne bi oblekla dolgega debelega krila, si nadela rute in ne bi zaplesala ob zvokih harmonike, je v Cirkovcah, vzporedno s svetom Bon Jovija in Take That, za člane otroške folklorne skupine tekel tudi svet spoznavanja ljudskega izročila. Morda se takrat še nismo zavedali, kakšno sled bo ta čas pustil v nas, in smo sanjali svet, ki so ga in ga še bodo živele generacije za nami.

V osnovni šoli so se v meni začeli prvi zametki globokega spoštovanja do ljudskih plesov in običajev, ki so se ohranili v Cirkovcah. Čeprav, le dve desetletji nazaj, takrat še nihče ni govoril o nesnovni dediščini. Zvedavi otroci smo poznali le ples in pesem in s hrepenenjem pričakovali čas, ko bomo lahko zaplesali v "veliki" skupini ter s strahospoštovanjem opazovali delo gospoda Brgleza. Šele ko se je to res zgodilo, ko smo zapustili osnovnošolske klopi, narodne noše pa predali mlajšim ter se zavrteli pri Folklorni skupini Vinko Korže, se je v meni brez vsake spodbude, popolnoma spontano in brezpogojno, razbohotilo zavedanje, kako bogato je ljudsko izročilo naših krajev. V otroštvu zasejano seme je padlo na plodna tla. Brez te osnove človek ne more dojeti, živeti in spoštovati zapuščine rok, ki so obdelovale zemljo, po kateri stopamo. Če v najstniških letih kdaj s kančkom sramu, sem kasneje dojela, kaj pomeni nositi narodno nošo (vsaj tako smo opravi rekli v tistem času). Ko se človek pojavi v njej v javnosti, prevzame posebno poslanstvo. Naenkrat poleg svoje osebnosti nosi še eno drugo, ki je stik s preteklostjo, ki pozna le nasmeh, stisk roke, poklon in toplo besedo.

Sled ni ostala le v odnosu do ljudskega izročila. Poleg mnogih drugih je še ena, globoka, neizbrisna in nadvse pomembna. Vsaj zame. Potovanje na festival v Ankaro v Turčiji. Drugi svet, drugi ljudje, potovanje z letalom. Morda kdaj pozabimo, a ostali bomo za vedno povezana ekipa. Presenečenja, ki sem jih doživela kot enajstletni otrok, in situacije, ki so me prisilile, da sem se znašla, so me za vedno zaznamovale. Takrat sem začutila večkrat slišano "vsi drugačni, vsi enakopravni". Za vse večne čase sem razumela in dojela, kako pisan je svet in kako zelo prilagodljivi moramo biti. Neprecenljiva izkušnja, ki jo še danes spoštujem in sem zanjo, v neštetih trenutkih, hvaležna.

Preden smo odhajali iz Turčije, smo prejeli veliko vabil drugih skupin iz različnih držav. Tudi v Puerto Rico in ponovno v Turčijo. Otroci smo veliko

čebljali o tem, pripovedovali staršem in sošolcem. Sanjali smo o novem potovanju, o toplih krajih, deseturnem poletu z letalom. Zagotovo so kakšen delček naših sanj doživeli plesalci, ki so stopili v naše pošvedrane čevlje. Kot smo mi živeli delček sanj bosih otrok z gmajne.

Tina Baštevč, 33 let

Če drži, da je vsakemu nekaj položeno v zibelko, je mnogim Cirkovčanom ljudski ples. Meni pa še glasba in igra. Oče igra pri folklorni skupini, mama je bila plesalka v otroški in odrasli skupini, do nedavnega pa je tudi uspešno vodila odrasle plesalce. Babica Mara je vodila dramsko skupino na šoli in bila pri tamburaški skupini ter pri Veselih Polankah. Vsi so pričakovali, da bom tudi sam sodeloval, saj sem od malega hodil zraven staršev in bilo mi je vse zanimivo.

Prve plesne korake sem tako tudi sam začel v otroški folklorni skupini. Glasba, ples, druženje in želja so nas popeljali na odre po vsej Sloveniji in ostalih evropskih državah.

Eden izmed takšnih nastopov je potekal v mestu Isola di Capo Rizzuto, ki leži na samem jugu Italije in se ga sam tudi najraje spominjam. Pot, ki nas je vodila skoraj skozi celotno ozemlje sosednje države, je postregla z ogledi prečudovitih antičnih mest. Tako smo lahko kot otroci občudovali znamenitosti Benetk, Rima in Pompejev, ki smo jih do takrat lahko videli le v šolskih knjigah. Veliko lepih prizorov se je takrat vtisnilo v naše majhne glave, katerih vrhunec je predstavljal folklorni festival.

Še zdaj se v živo spominjam prvega nastopa pred več kot tisoč obiskovalci, ki je takrat za nas predstavljal nekaj novega, vznemirljivega in do takrat še nedoživetega. Začetna trema se je kar hitro spremenila v občutek zadovoljstva. Z vsakim taktom muzikantov smo postajali pogumnejši, zavedajoč se, da smo dosegli nekaj velikega. Kot nalašč se je naš nastop končal s pesmijo "Mi se 'mamo radi", ki je proti koncu festivala postala prava himna med vsemi nastopajočimi in tudi med občinstvom. Peli in ploskali so jo vsi od Italijanov, Grkov, Albancev do Avstrijcev.

Tako smo ob plesu spoznavali nove ljudi, njihovo kulturo in običaje, odraščali in si širili obzorja. Iz plesalcev smo postali prijatelji. Prijatelji, ki še zmeraj delimo spomine na folkloro iz osnovnošolskih dni.

Marko Urih, 28 let

Za sodelovanje v otroški folklorni skupini me je v otroštvu navdušil moj oče. Tudi on, njegova sestra in še pred njima moj dedek, so plesali v folklorni skupini. Tako sva se tudi z bratom odločila, da se priključiva otroški skupini in postala plesni par.

Začetki so bili zelo zanimivi, saj smo spoznavali veliko novih plesnih korakov, starih običajev in praznovanj ter otroških iger naših dedkov in babic. Ta nova znanja smo prepletli v plesne spletke, s katerimi smo nastopali najprej na šolskih prireditvah, potem pa tudi na folklornih revijah. Kar dvakrat se nam je uspelo uvrstiti na državno srečanje, nastopili pa smo tudi na otroškem Folkartu Festivala Lent.

Spomnim se, kako smo si dekleta pred nastopi skrbno pripravljala noše, si "štirkale untrce" pod krilom in celo po tihem med seboj tekmovala, kateri bo uspelo imeti na nastopu najširše krilo. Tiste z dolgimi lasmi smo si pred nastopom spletle kitke, ki smo ju na koncih ovile v rdečo "mašno", ostale pa so si na glavo zavezale rute.

Naši nastopi so bili med publiko zmeraj zelo dobro sprejeti, za kar smo prejeli številne aplavze in pohvale. Navduševali smo jih z zabavnimi igrami, avtentično igro, razigranimi plesi in večglasnimi pevskimi točkami. S Kajo Jurtela sva v enem izmed spletov prepevali pesem "Kje so tiste rož'ce moje", ki mi še dandanes odzvanja v ušesih. Z njo sva navdušili tudi mentorje ostalih otroških folklornih skupin na folklornem taboru na Rakitni in kasneje na turneji v Makedoniji, ko sva jo še zmeraj z veseljem prepevali, takrat že starejši in v vlogi pevk in spremljevalk nove generacije mladih folkloristov.

Na otroško folklorno udejstvovanje me veže veliko lepih spominov, ki se prepletajo z družabnostmi, ki so se dogajale znotraj skupine in doživetji zunaj nje. Bili smo otroci, ki so se radi zabavali, si zapeli kakšno pesem na avtobusu

na poti z nastopa in kdaj ušpičili tudi kakšno potegavščino. Veliko smo se naučili in veliko doživeli.

Lucija Kušar, 28 let

Kaja in Lucija pojeta Kje so tiste rož'ce moje

Sem med tistimi, ki smo v OFS OŠ Cirkovce plesali največ časa. Pridružila sem se namreč že v drugem razredu osnovne šole, ker je skupino vodila moja mami. Vmes sem se naučila pravilno izgovoriti besedo folklor, in plesala do konca osnovne šole.

Prvih let se ne spomnim veliko, so pa ti redki spomini najbolj zanimivi. Naši spleti so bili za publiko vedno zanimivi, saj nismo zgolj predstavljali plesov, kar bi si ob bogati plesni dediščini našega kraja lahko privoščili. Namesto tega je naša vodja vedno imela ideje za izvirne splete, v katerih smo predstavili otroško ljudsko izročilo preteklosti. Najbolj mi je bil všeč splet Na paši, kjer smo na odru uprizorili veliko iger s palicami. Moj najljubši del nastopa je bil, ko smo se punce postavile v krog in si palice v ritmu podajale med sabo. Vedno smo slišali glasno ploskanje gledalcev že med samim nastopom, kar nas je še dodatno podžigalo za nasmejan nastop. Sproščenost je na odru zelo

pomembna. Mami je vedno želela, da mora biti nastop tako doživeto izveden, da bo videti kot prava otroška igra, ki se ne "prikazuje" na odru.

V spominu mi je ostal tudi splet Furež, kjer smo na sredi odra imeli klopco, na katero je sedel mesar z veliko klobaso v nogavici, in prikazali veselje ob domačem prazniku. Na koncu sem plesala na klopci jaz, ki sem bila najmanjša in najmlajša, okoli mene pa plesalci v parih. Na koncu, potem ko so vsi odplesali, sta me za piko na i dva močna fanta z odra odnesla s klopco vred, kar je gledalce nasmejalo. V tem času sem dobila tudi soplesalca Marka Gabrovca, ki je bil moj sošolec.

Spominjam se tudi 30. obletnice naše skupine, predvsem po velikem praznovanju in novih oblekah, ki smo jih dobili. Te so veliko bolje predstavljale otroške obleke iz Cirkovc za razliko od starih, ki so bile izdelane po vzoru odraslih cirkovških plesalcev. Spomnim se raziskovalke dr. Marije Makarovič, ki je v času raziskave celo spala pri nas doma. Nove obleke so bile izdelane po naših merah, veliko lepše krojene, med sabo pa precej različne po barvah in vzorcih.

V novih oblačilih leta 2001

Ko sem prišla v peti razred, je večina starih članov že končala osnovno šolo, tako da smo sestavili novo skupino. Končno sem se znašla med otroki podobne starosti, ostalo pa se večinoma ni spremenilo. Še vedno smo veliko vadili in gostovali. Sedaj se nove generacije že bližajo 45. obletnici delovanja,

otroška skupina pa še vedno predstavlja pomemben del našega kraja. Mislim, da smo lahko vsi ponosni na eno najboljših otroških folklornih skupin pri nas.

Maja Jurtela, 24 let

V otroški folklorni skupini Osnovne šole Cirkovce sem plesala od svojega drugega razreda in skoraj do konca osnovnošolskih let. Čeprav je od takrat minilo že nekaj let, sem že študentka, se svojih folklornih let spominjam z velikim veseljem in ponosom.

Sprva sem bila seveda med mlajšimi v skupini in spominjam se, kako sem gledala starejše plesalke in si po tiho izbirala, katero obleko bi želela imeti, ko bodo starejše nehale plesati. Potem sem dobila, po mojem mnenju, najlepšo obleko, temno modro, in z njo sem ravnala s posebno skrbnostjo. Spomnim se tudi, kako sem bila vesela in ponosna, ko sem bila čez nekaj let med tistimi starejšimi plesalci, ki so dobili po naročilu izdelane plesne čevlje, kako posebno sem se počutila, ker je bilo na notranji strani napisano moje ime. Prav zanima me, kdo jih nosi sedaj.

Junija 2006 je bila otroška skupina tudi na gostovanju v makedonskem Skopju. To je bilo prav posebno doživetje, saj so nas gostile različne družine, za vse nas pa je to pomenilo, da smo se morali prilagoditi na jezik, drugačne navade in način življenja. Spomnim se, kako zanimivo je bilo gledati folkloriste iz drugih držav, kako zelo mi je bilo vroče, ko smo plesali po razgretim ulicah Skopja v volnenih oblekah in kako sem bila kljub temu ponosna, da sem zastopala svojo državo in domači kraj.

Odmik od običajnih vaj in nastopov je bil tudi seminar, ki sem se ga med poletnimi počitnicami tisto leto skupaj s sošolko Patricijo in učiteljico Marijo udeležila v Rogaški Slatini. S seboj sem imela tudi svojo frulico, ki sem jo včasih igrala v naših spletih, in sodelovala sem v glasbeni delavnici. Zanimivo je bilo, saj smo spoznali plese in pesmi iz različnih koncev Slovenije in se jih tudi nekaj naučili. S Patricijo sva pokazali tudi cirkovski šotiš, vendar harmonikar nikakor ni uspel ujeti prave melodije, kar me je takrat rahlo jezilo in me zmoti in zbode še danes, ko gledam kakšno drugo folklorno skupino, ki pleše splet plesov z Dravskega polja.

Vesela sem, da otroška folklorna skupina še vedno deluje in neguje običaje iz Cirkovc, in upam, da bo tako še dolgo, da bodo lahko še mnogi otroci rekli, da so bili nekoč cirkovski folkloristi.

Lenka Klajnšek, 22 let

Pred spomenikom matere Terezije v Skopju leta 2006

Za ples so me že zelo zgodaj navdušili starši in sorodniki. Pri folklori sem začel takoj, ko je bilo to mogoče, in sicer v drugem razredu osnovne šole. Tam sem se vedno počutil zelo domače in vedno sem, tako kot tudi ostali, komaj čakal, da pride dan, ko bomo imeli vaje. Dosegali smo velike uspehe na regijskih in državnih srečanjih. Le-ti so bili tudi najboljša priznanja in motivacija za nas, hkrati pa smo na nastopih uživali. Vedno smo se trudili biti še boljši in tako naslednjič doseči še večji uspeh. V osnovni šoli smo gostovali tudi v Makedoniji, kjer smo bili teden dni, to pa je bila hkrati tudi velika izkušnja za naprej. Po osnovni šoli sem se pridružil starejši folklori, kar je bilo zame nekoliko lažje, saj sem večino plesov že poznal. Vsi skupaj pa bomo to leto obeleževali 45-letnico otroške folklore in 85. obletnico odrasle. Obe sta med najstarejšimi folklornimi skupinami v Sloveniji.

Sašo Gerečnik, 20 let

Ob 35-letnici

Na svoja leta sodelovanja pri otroški folklorni skupini OŠ Cirkovce imam zelo lepe spomine. Pridružila sem se zelo zgodaj, in sicer v tretjem razredu, ko se nas je v skupino priključilo kar nekaj sošolcev. Ravno to, da smo bili vrstniki in med sabo zelo dobri prijatelji, je v veliki meri botrovalo, da smo postali zelo uigrana ekipa, ki se je nastopov, revij in gostovanj udeleževala več kot pet let.

Zelo pomembno vlogo je imela naša mentorica, ki nas je na vajah bogatila s svojimi idejami in nasveti, njena strogost, natančnost in doslednost pa so nas pripeljale tudi do državnih folklornih revij, na katerih smo dosegali zelo visoke rezultate. Prav tako smo vsako leto nastopili na reviji Pika Poka v Rogaški Slatini. S skupino smo se udeležili daljšega gostovanja v Makedoniji in na Madžarskem. Ravno gostovanja so bila najbolj zanimiva. Skupaj smo bili veliko časa, zato smo se še bolj povezali. Našo kulturno dediščino smo lahko preko nastopov pokazali tudi ljudem iz drugih držav in ob enem sami spoznavali njihove folklorne običaje. Da pa bi lahko bili vedno boljši, smo se udeleževali tudi izobraževanj na temo folklornih običajev. Tako sva se s sošolko udeležili enotedenskega folklornega tabora v Novem mestu. Tam sva na predavanjih in delavnicah izvedeli in se naučili veliko novega o folklornih običajih, oblačilih, inštrumentih in še mnogo drugega, svoje znanje pa sva lahko tudi izmenjali z vrstniki.

Časa, ko sem sodelovala pri otroški folklorni skupini, se vedno rada spominjam, saj smo združevali prijetno s koristnim - veliko zabavnega druženja, ob enem pa predstavljanje cirkovške kulturne dediščine po Sloveniji in okoliških državah.

Nuša Gregorc, 19 let

Folklor me je navduševala že v začetku osnovne šole, saj sta pri otroški folklori plesali že sestra Tjaša in sestrična Tina, vendar sva s sošolko Julijo kot edina iz našega razreda pristopila k folklorni skupini OŠ Cirkovce šele v četrtem razredu, leta 2007, saj prej niso vpisovali novih članov.

Na vajah smo se zelo zabavali, saj nas je mentorica vse plese učila skozi igro. Domače ljudske pesmi sem se naučil ravno pri folklori. Udeleževali smo se številnih revij, kjer smo dosegali zelo dobre rezultate. Nastopali smo na vseh šolskih proslavah, najbolj pa mi je v spominu ostal splet o letnih časih z naslovom Lušno je na svet, ko smo za jesen prikazali igro o bučah, s katerim smo nasmejali veliko gledalcev. Gostovali smo tudi na Madžarskem, kar je bilo prav posebno doživetje. Kasneje sem prenehal s plesanjem in sem spremljal plesalce in plesalke s harmoniko.

Sodelovanje pri folklori je bila prav posebna življenjska izkušnja in vesel sem, da sem lahko bil del čudovite skupine mladih plesalcev.

Aljaž Dobnik, 18 let